

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Co/39/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112222296
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Frederika Zozuláková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7112222296.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci navrhovateľa C. Š., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v O. na F. ul. č. X, právne zastúpeného JUDr. Petrom Jonášom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Trebišove na M.R. Štefánika č. 2393/29 proti odporcovi Q. Š., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v O. na O. ul. č. X, právne zastúpenému JUDr. Jánom Mikulákom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na Františkánskej ul. č. 5, v konaní o zrušenie vyživovacej povinnosti, o odvolaniach navrhovateľa a odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č.k. 11P 96/2012-144 zo dňa 04.05.2015 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Účastníkom konania nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil a vyslovil, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva.

V zákonom stanovenej lehote podali proti výroku uznesenia o trovách konania navrhovateľ aj odporca odvolania.

Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé z akého dôvodu súd nepriznal účastníkom náhradu trov konania, preto odôvodnenie uznesenia považoval za nedostatočné, zmätočné a nepreskúmateľné. Poukázal na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a uviedol že mal neúspech len vo veľmi nepatrnnej časti a to len pokiaľ ide o zamietnutie jeho návrhu za obdobie od 01.09.2012 do 06.09.2012 t.j. len za 6 dní. Zastával názor, že súd mu mal priznať náhradu trov konania, a to aj vzhľadom na postoj odporcu v konaní, ktorý sa s ním mohol dobrovoľne aj bez rozhodnutia súdu dohodnúť. Navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu náhradu trov konania vo výške 2 003,97 Eur a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 172,19 Eur.

Odporca v podanom odvolaní uviedol, že vychádzajúc z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č.k. 7Co 62/2013-86 bol navrhovateľ úspešný len čiastočne a to len za obdobie 1 roka tým, že vyživovacia povinnosť nebola zrušená od 01.09.2012 do budúca tak ako to navrhoval. Vyživovacia povinnosť navrhovateľa k nemu naďalej trvá a bude trvať kým sa nebude schopný samostatne živiť. Poukázal na ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a uviedol, že navrhovateľ svojim späťvzatím návrhu zavinil zastavenie konania, preto je povinný nahradiť mu trovy konania. Ďalej uviedol, že navrhovateľ si na základe vlastného rozhodnutia prestal k nemu plniť vyživovaciu povinnosť stanovenú rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 11P 13/2010, pričom s ním žiadnym spôsobom nekomunikoval. Počas celého konania prezentoval svoj záujem o štúdium na vysokej škole, čo preukázal aj rozhodnutím o prijatí na vysokú školu. Opätovne poukázal na nesprávne vyčíslenie náhrady trov konania navrhovateľom.

Navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a navrhovateľa zaviazať nahradiť mu trovy konania vo výške Eur 1 113,18 Eur. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 135,27 Eur.

Navrhovateľ ani odporca sa k podaným odvolaniam nevyjadrili.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len O.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolania (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa ani odporcu nie sú dôvodné.

Výrok uznesenia o zastavení konania nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (ust. § 206 ods. 3 O.s.p.), preto nebol predmetom odvolacieho konania.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Pri rozhodovaní o trovách konania v zmysle § 142 O.s.p. platia dve základné zásady, t.j. že sa hradia len trovy potrebné na účelné uplatnenie alebo bránenie práva a že sa právo na náhradu trov konania riadi mierou procesného úspechu (§ 142 ods. 1 a 2 O.s.p.). Ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Účastníkovi konania súd v zmysle tohto zákonného ustanovenia prizná plnú náhradu trov konania, hoci mal vo veci len čiastočný úspech, v troch prípadoch: 1/ ak účastník mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, 2/ ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku a 3/ ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

Z ustanovenia § 150 O.s.p. vyplýva, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ustanovenie § 150 OSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania alebo plnú náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon (Občiansky súdny poriadok) neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárodkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 OSP).

Preskúmaním obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, keď pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že navrhovateľ mal v konaní neúspech len v pomerne nepatrnej časti, keďže podaným návrhom zo dňa 27.08.2012 sa domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti k odporcovi od 01.09.2012 do budúca, pričom rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 7Co 62/2013-86 zo dňa 30.12.2013 (ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 11P 69/2012-62 zo dňa 17.04.2012) bola zrušená vyživovacia povinnosť navrhovateľa k odporcovi od 07.09.2012 do 30.08.2013 a návrh navrhovateľa za obdobie od 01.09.2012 do 06.09.2012 bol zamietnutý. Neúspech navrhovateľa teda predstavuje zamietnutie jeho návrhu len za obdobie od 01.09.2012 do 06.09.2012 t.j. len za 6 dní. Napriek tomu, že v konaní bol navrhovateľ neúspešný len v nepatrnej časti a teda by mu patrila náhrada trov konania podľa § 142 ods. 3 O.s.p., odvolací súd zastáva názor, že vzhľadom na charakter predmetnej veci a blízky rodinný vzťah medzi účastníkmi konania (vzťah otec - syn) a taktiež

na skutočnosť, že odporca je v súčasnosti študentom vysokoškolského štúdia a je preto odkázaný na výživu zo strany navrhovateľa, je dôvodné použitie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. a nepriznanie náhrady trov úspešnému navrhovateľovi. Odvolací súd vzal pri rozhodovaní o trovách konania do úvahy aj zistené majetkové pomery oboch účastníkov konania a dospel k záveru, že nepriznanie náhrady trov konania nebude predstavovať značný zásah do majetkovej sféry navrhovateľa.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trov. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trov konania odporca.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku odporcu, že navrhovateľ späťvzatím návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti za obdobie od 01.09.2013 do budúca zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť odporcovi trov konania v zmysle ust. § 146 ods. 2 O.s.p., sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v čase podania návrhu na začatie konania navrhovateľ nemohol predpokladať, že odporca začne študovať a bude sa ďalej pripravovať na budúce povolanie. Len prezentovaný záujem odporcu počas konania o štúdium na vysokej škole ešte nepredstavoval záruku, že odporca bude skutočne na vysokú školu prijatý, bude ďalej študovať a preto bude opätovne odkázaný na výživu zo strany navrhovateľa. Z tohto dôvodu nemožno pričítať navrhovateľovi zavinenie na zastavení konania od 01.09.2013 do budúca a z tohto titulu uložiť mu povinnosť nahradiť odporcovi trov konania.

Vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd za spravodlivé, aby si každý z účastníkov konania hradil vlastné trov sám, preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách konania potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žiaden z nich nebol v odvolacom konaní úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.